

den drøfte. Man har hidtil ikke svaret mig et Ord paa hvad jeg har sagt, og jeg ventet vist forgyldes, at man idag vil gjendrive det.

Jeg skal tage et Exempel, og et Exempel, som jeg formoder vil være slaaende, paa, hvorledes det kom og sandsynligvis vil gaae, dersom disse ulykkelige Ord skulle blive staaende i Rigsdagens Beslutning om Indskrænkning af Grundloven. Der er, hvilket Folkethinget vist ikke har glemt, i Grundloven en § 91. Det ørstedste Ministerium og jo især deleshed Ørsted selv gjorde Alt, hvad der stod i hans Magt, for at faae denne § ud af Grundloven, den Paragraph nemlig, hvorved der betrygges den Ret for Enhver i Danmark, ved Trykken at offentliggjøre sine Tanker under Ansvar for Domstolene, og hvorved Folket og Landet betrygges for, at aldrig mere nogen sinde Censur eller andre forebyggende Forholdsregler skulle indføres. Rigsdagen forsvarede denne Paragraphs Stilling i Grundloven, og den blev staaende der. Den staaer der paa Papiret. Og det er jo heller ikke nu foreslaaet, at den skulde udgaae; men dens hele Virksomhed og Liv er jo aabenbart afhængig af, at nu herefter Presselovgivningen henregnes til de særlige Anliggender, hvortil Danmarks Riges Grundlov nu indskrænkes; og, at den skal regnes med til de særlige Anliggender, som komme indenfor Grundlovens Omraade, det beroer jo paa disse titnævnte Ord: „Disse Bestemmelser kunne forandres ved Lov“; det beroer jo ikke længere paa Grundloven, men det beroer paa en simpel Lov, der kan forandres, hvad Dag det skal være, naar Regjeringen med Rigssamlingen kan blive enig derom. Jeg kunde jo fremhæve mange Exempler, der vare lige saa sande, men dette mener jeg er det meest slaaende, fordi, som vi Alle vide, og som det ogsaa har vilst sig i den sidste Tid, at Trykfriheden maa være den største Torn i Øinene for enhver Regjering, der vil undertrykke Frihed og borttage Rettigheder hos et Folk, og fordi man vil see, at der ikke alene er en Uvilighed, men at der endogsaa er en stor Rimelighed for, at et Ministerium — ja, det kunde saaman være det nærværende, — kunde komme til os og sige: Det gjør os et slemt Bryderi og mange Vanffeligheder, at Danmark har sin

egen Presselovgivning, det gjør os saa meget mere Bryderi, som det ikke blot er fra Hertugdømmerne der klages over stor Uilighed i saa Henseende, men det er ogsaa, fordi Regjeringen nu engang har erklæret, at den med begge Fødder gif ind paa det tydske Forbunds nye Lovgivning om Pressen, der er ligesaa træff, som vor er fristudet. Vi have nu gjort dette, og derfor er det nødvendigt, at vi maae see at faae en almindelig Lovgivning for hele Monarkiet i den Henseende. Det er meget rimeligt, siger jeg, at et Ministerium inden lang Tid vil komme saaledes til Thinget, og jeg tør ikke indestaae for, og vist Ingen af os tør indestaae for, at vi jo ret godt kunne træffe en Rigsdag sammensat og saaledes stemt i Diebliffet, at man kunde mene, det vilde vel ikke sige saa meget at lade Presselovgivningen gaae ind under Fællesforsatningen, og, saa snart dette var steet, saa var den ogsaa ganske vist tabt, thi vi vide, at Regjeringen, om den end kunde, neppe dog vilde give hele Monarkiet en saa fri Presselovgivning som den, vi have faaet; men det er ganske vist, at, saalange den staaer i det nærværende Forhold til det tydske Forbund, da kunde den ikke gjøre det, om den end vilde, saa at en fælles Presselovgivning for hele Monarkiet, givet af Fællesforsamlingen, maatte komme til at bære Trældommens og ikke Frihedens Mærke. Altsaa, det er disse Ord, som jeg bestandigt skal komme tilbage til som Noget, en dansk Rigsdag, der paa mindste Maade vil værne for Danmarks Riges Grundlov og om Rigsdagens grundlovslige Rettigheder, umuligt, efter at være bleven oplyst om, hvad det vil sige, kan gjøre til en Deel af sin Beslutning om Grundlovens Indskrænkning. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at dette ogsaa er Noget, der aldeles ikke kunde komme frem, naar man havde givet Algt paa, hvormed Talen maatte være efter § 100; thi efter denne Paragraph skal det enten være en Forandring i eller Tillæg til Grundloven, som skal forhandles saaledes, som det skifter sig med Grundvolden for Folkets Lovgivning, i 3 store Møder, ligesaadan som enhver Sag hos os forhandles i 3 smaa Møder. Der kan altsaa kun være Tale om en